

Nr 69.

Uppläst och godkänd i Första Kammaren den 3 maj 1913.

» » » i Andra kammaren den 3 maj 1913.

Riksdagens skrivelse till Konungen, angående Kungl. Djurgårdens bevarande i största möjliga utsträckning såsom naturlig park.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 17.)

(Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 5.)

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har gjorts framställning om föranstaltande av åtgärder för att Kungl. Djurgården vid Stockholm i så stor utsträckning som möjligt bibehålles såsom naturlig park samt att för detta ändamål utredning snarast möjligt verkställdes för fastställande av en lämplig gräns för de områden därav, som borde såsom park för all framtid bevaras.

En storstads behov av öppna parker till motvikt mot den sammanpackade befolkningens mer eller mindre ohygieniska liv är numera allmänt erkänt. I Djurgården äger Stockholms befolkning tillgång till en naturpark av säregen skönhet och enastående behag. För denna befolkning är det därför av utomordentligt intresse, att dessa skatter åt den samma bevaras. Men det är givetvis därjämte även av stort intresse för hela vårt land, att Sveriges huvudstad i all framtid omgives av en väl bevarad ursprunglig natur av utpräglad svensk typ.

Riksdagen vill emellertid i samband härmed framhålla, att det speciella intresset för Djurgårdens bevarande i orubbat skick enligt Riksdagens mening ej lär få mer än nödvändigt är inkräkta på Djurgårdens egenskap av att vara Stockholms befolknings främsta tillflykts- och rekreationssort. I denna sin egenskap är nämligen Djurgården så intimt förenad med vår huvudstads historia, att ingen svensk önskar, att den traditionen skall brytas, utan att Djurgårdens minnesrika platser i sitt ursprungliga skick skola bevaras till glädje och nytta även för kommande generationer av vår huvudstads och vårt lands befolkning.

Vid övervägande av, i vad mån ett förverkligande av de i motionen uttalade önskemålen kan låta sig göra, synes, vad södra Djurgården beträffar, grundad anledning finnas att hoppas, att den fara, som här en tid tycktes hota i form av tomtupplåtelse till villabyggnader, nu är förbi. Enskild besittningsrätt till delar av en offentlig parks område är naturligen synnerligen olämplig och bör så mycket som möjligt undvikas, då en folkparks alla vackra platser böra vara för den stora allmänheten tillgängliga, och synes detta krav å södra Djurgården bliva alltmer beaktat, vilket framgår jämväl därav att nya vägar anläggas och strandpromenader framdragas på förut avstängda områden.

Vidkommande härefter norra Djurgården så uppträda här starka och å sin sida berättigade intressen hotande mot detta områdes bevarande som öppen park. Såväl statsverkets ekonomiska intresse av tomtförsäljningar som expansionsbehovet hos statens till huvudstaden förlagda institutioner hava givit anledning till inkräktningar på parkområdet, som, i och för sig förklarliga, dock giva full aktualitet åt det av motionären framförda spörsmålet. Då enligt Riksdagens förmenande visserligen betydliga delar av norra Djurgården, men dock på långt när icke hela dess område, böra ekonomiskt exploateras, synes Riksdagen därför starka skäl föreligga att överväga, vad som lämpligen bör bibehållas som park och vad som kan upplåtas till andra ändamål.

Om således Djurgårdens bibehållande i största möjliga grad såsom park i sin nuvarande utsträckning framstår såsom önskvärt för Riksdagen, må å andra sidan framhållas, att då, såsom också av vad ovan anförts framgår, detta önskemåls förverkligande skulle i främsta rummet komma att innebära ett tillgodoseende av Stockholms stads befolknings intressen, staten till gengäld för sin underlåtenhet att exploatera ifrågavarande markområden med fog kan göra anspråk på att vid kommande eventuella mellanhavanden med Stockholms stad röna största tillmötesgående från stadens sida.

På grund av vad sålunda anförts och under hänvisande i övrigt till innehållet uti tvenne för Riksdagen tillgängliga, i den ordning 46 § riksdagsordningen föreskriver, införskaffade yttranden från Riksmarskalksäm-
betet och intendenten för Kungl. Djurgården, får Riksdagen, under utta-
lande av den önskan, att Kungl. Djurgården vid Stockholm i så stor ut-
sträckning som möjligt bibehålles såsom naturlig park, anhålla, att utred-
ning måtte verkställas, så att snarast möjligt en lämplig gräns kunde fast-
slås för de områden, som borde såsom park för all framtid bevaras.

Stockholm den 3 maj 1913.

Med undersåtlig vördnad.
